

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Suspină Duhul Sfânt în cer și pe pământ. El este lacrima Tatălui și a Fiului, lacrima lui Dumnezeu, care se face cuvânt, lacrimă care mângâie chiar dacă pentru ea nu este mângâiere, ci numai durere, căci lacrima din durere se naște.

Sunt Tatăl Savaot, iar de-a dreapta Mea stă Fiul Meu, Mântuitorul omului umilit cu duhul, și este plin de suspinul Meu, și Se numește Duhul Sfânt acest suspin. Lângă Noi e tot cerul de sfinți și de îngeri, și în mare taină serbează cerul sfânt praznic pentru grădinița cuvântului, și o privește pe ea Tatăl și Fiul și cerul de sfinți și de îngeri, că azi e sărbătoare a ei, dintre cele trei sărbători așezate peste ea la pecetluirea ei cu Duhul Sfânt, cu semnul lui Dumnezeu.

O, Fiule scump, această zi a fost așteptată de cei credincioși ca să-i strângă ea în grădina întâlnirii, dar Noi îi avem la lucrul cărții pe cei care Ne fac Nouă loc pe pământ cu oamenii la sărbătorile cerului. O, Fiule îndurerat, sărbătorile cerului nu sunt pe pământ ca și în cer, chiar dacă Tu i-ai învățat pe ucenicii Tăi în toate vremile să facă voia lui Dumnezeu pe pământ ca și în cer, căci voia Noastră omul trebuie s-o facă, iar fără om nu este aceasta pe pământ. Duhul Sfânt din Noi Se face cuvânt, iar cuvântul este lacrima Noastră înaintea omului, Fiule înlăcrimat, căci tot cuvântul Meu, care curge prin Tine, e lacrimă, Fiule durut, și așa sărbători sunt între cei din cer, și nu altceva sunt acestea.

Le-ai spus la ucenici că dacă vii la Mine nu vor rămâne orfani, că le vei trimite pe Duhul Sfânt, pe Mângâietorul Cel pentru ucenici pe pământ. Dar de pe pământ care este mângâierea cea pentru cer? Care, Fiule însuspinat de șapte mii de ani ca și Tatăl? Dacă Noi plângem, e bine să fie altfel omul? E bine să fie omul fără Duhul Sfânt, Care plânge în Dumnezeu? Iată ce a făcut omul! S-a vrut mai fericit ca Dumnezeu și a fugit de această durere, a fugit de Duhul Sfânt, Care plânge în urma lui fără de mângâiere. Plânge Duhul Sfânt mângâind prin durerea Lui și nu mai este om care să-I cunoască fața Lui cea tainică, suspinul Lui cel fără de margini, căci omul fuge de durere și nu se lasă locaș al odihnei Duhului Sfânt, Cel fără de locaș și fără de rod în om.

Plânge Duhul Sfânt deasupra grădiniței cuvântului care cheamă omul la viață din cer, la sărbători ca în cer pe pământ. Creștinii așteaptă sărbătorile poporului cel nou, dar dacă ele nu sunt ca în cer când ei se strâng, suspină Duhul Sfânt, și lacrima Lui se face cuvânt și nimeni nu l-o șterge dintre cei care se strâng în zile de sărbători pregătite cu trudă în cer și pe pământ pentru mângâierea omului care caută după Dumnezeu.

O, Fiule al Meu, am intrat cuvânt cu suspin în el ca să fim Noi și tot cerul în tainică sărbătoare de Duh Sfânt. Am așezat pe cei din porți odată cu intrarea Mea, și Îmi las ființa în ființa Ta, și prin porți intrăm în cetate. Amin.

– O, Tată, durerea lacrimii Duhului Sfânt, n-avem unde să Ne sprijinim cu ea decât în porți, și ea e tainică și nu poate fi văzută și știută de om ca să-l doară și pe el durerea Duhului Sfânt. Acum două mii de ani când am trimis făgăduința Ta peste ucenicii Mei din lume, s-a sprijinit pe mai mulți puterea Duhului Sfânt, și apoi apostolii îi botezau pe cei ce se alăturau la vederea semnelor care urmau. Iar Petru, la cei ce întrebau pe apostoli ce să facă, el le răspundea: «Pocăiți-vă, și să se boteze fiecare dintre voi, în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt».

O, Tatăl Meu, unde mai este pe pământ botezul cu Duhul Sfânt? O, cât Mă doare lipsa Noastră din om, Tată! Lipsa Duhului Sfânt din om Ne-a pedepsit la durere fără de mângâiere, Tată. Nu mai poate omul scăpa de trup, și lipsa dorului de Dumnezeu l-a făcut țărână pe om, l-a

umplut de grijile vieții, și numai așa îl găsim zi și noapte pe om, Tată. Durere fără de margini avem. Privim îndurerați la om să-l vedem dacă se scoală pentru Duhul Sfânt, și Ne doare lipsa Noastră din om, și Ne doare fără de mângâiere în cer și pe pământ. Suspinul Nostru e toată sărbătoarea Noastră și a Duhului Nostru Cel Sfânt, Care Se face cuvânt, iar cuvântul se cheamă lacrima Duhului Sfânt, lacrima Mea și a Ta în ființa Mea, că Eu sunt cuvântul Tău, și Mă fac lacrimă, și ea este cuvânt, Tată.

O, poporul Meu, ți-aș culege lacrimile, să le duc la Tatăl, dar lacrima se naște din durere. Duhul Sfânt este Mângâietorul, dar lacrima Lui nu află mângâiere. Durerea nu se mângâie, poporul Meu. Ea se trăiește, și este așternut al Duhului Sfânt în omul durut ca Dumnezeu și nu ca omul. Viața cea fără de sfârșit e scumpă, și doresc cu dor să-l înțeleptesc pe om, pentru ca să dorească în el aluatul ființei lui Dumnezeu, pe Duhul Sfânt, Cel plin de suspin, Cel fără de odihnă căutând să-Și facă popor care să aibă peste el botezul cu Duhul Sfânt, taina omului nou, născut din cer, din Dumnezeu.

O, poporul Meu, să te uiți mereu la tine dacă ai pe Duhul Sfânt. Ia cartea și citește să vezi ce face Duhul Sfânt în om, și mereu să te privești, și să semeni cu cel botezat cu Duhul Sfânt, și nu cu omul cel semeț în care nu încapă această ființă a lui Dumnezeu. Tainică a fost acum două mii de ani sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt peste ucenici, și apoi peste toți cei adunați la Ierusalim din toate neamurile pământului. Să fii plin de Duhul Sfânt, poporul Meu, ca să ia și omul duh din Duhul lui Dumnezeu, și să nu fii călăuză a celor ce vor să-Mi prindă ființa Mea în tine și să Mi-o strice pentru slava lor cea deșartă pe pământ. Iuda, dacă s-a vrut mare pe pământ, s-a făcut călăuză celor ce M-au căutat să Mă dea la moarte, iar Eu M-am lăsat ca să împlinesc Scriptura învierii morților și să Mă fac călăuză a omului spre viață fără de sfârșit pe pământ și în cer, și să-l botez pe om cu Duhul Sfânt, și să se arate în el acest semn. Cel ce voiește să-și biruiască trupul și firea, să vină să se boteze în numele Meu cu botezul Duhului Sfânt, și așa să se adune creștinii la sărbătorile Mele cu voi, și nu altfel să se adune cu voi, căci am stat între oameni cuvânt atâta vreme, și omul a rămas el, și nu s-a dat lui Dumnezeu dacă Eu i-am deschis ca să înțeleagă și să se înnoiască apoi. Iată, omul nu poate, căci duhul pofteste împotriva trupului, iar pe pământ sunt numai trupuri de oameni, trupuri care mănâncă trupuri, și care strigă împotriva lui Dumnezeu.

Voi, fiilor, să nu vă bucurați când mâncați, ci întristați-vă când vă este foame, căci foamea vine de la trup, și vine când trupul este tare, iar duhul, slab. Nu zic să nu mâncați, dar zic să nu vă bucurați când mâncați, să nu vă bucurați pentru trup, căci mâncarea este pentru trup. Eu vreau să vă mântuiți de acest neam viclean și stricat, iar mântuirea se capătă prin lacrimi și sudori pe ogorul Domnului, dar nu oricum aceasta.

Când trupul vă este mai mare ca duhul, să vă plângă duhul în clipa aceea, fiilor, că Eu dacă văd așa, vă pun că iubiți pe Domnul și nu pe voi înșivă. Trăiți pentru Mine și nu pentru voi, și nu vă luați după trup, căci trupul vă este dușman și Mie și vouă, iar la venirea Mea cu slavă veți vedea aceasta, căci slava Mea va străluci peste trupurile voastre după cât de mult am trăit Eu în ele și în duhurile voastre, Eu cu durerea Mea de pe pământ și de la om.

Iau acum din jertfa mânuțelor voastre pomenire pentru cei adormiți și le dau lor ușurare. Sunt mulți din ei care-i plâng pe cei de pe pământ, căci cei de pe pământ nu știu ce este moartea vieții. Moartea vieții nu este moartea trupului, care vine după moartea vieții, și nu știe omul să învețe de la Mine, din acest izvor al vieții, care va cere răspuns la tot omul care a luat din el și nu s-a păzit apoi de moartea vieții.

O, ce puțin Mă înțelege omul, iar aceasta o face pentru că nu Mă vrea. La sărbătoarea Duhului Sfânt când Eu chemam mulțimile să se strângă pe lângă voi, nu Mă lua omul de viață a lui; nu Mă lua pentru că nu Mă voia.

Tu, poporul Meu, să petreci cu cel ce Mă voiește pe Mine, că altfel Eu nu te am al Meu. Tu trebuie să fii călăuzit de Dumnezeu, și voi sfârși cu trudă cartea Mea cea de cincizeci de ani din

cer, și vei vedea în ea toată învățătura Mea din mijlocul tău și te voi întreba de ea, poporul Meu. Ea este praznicul Duhului Sfânt, ea este lacrima Mea după tine și după om, pentru tine și pentru om. Iar tu să stai umilit înaintea celor ce dau să vadă ființa Mea din tine, și să fii cuminte ca Dumnezeu și nu ca omul, și să nu ispitești pe Dumnezeu pentru om, căci tu ești fiu al lucrărilor cerești și nu omenești pe pământ.

Te învăț să fii sărbătoare a Duhului Sfânt. Te învăț să ai lacrimă și nu bucurii, căci Duhul Sfânt e tot într-un suspin, poporul Meu. Cel ce are bucurii nu poate avea pe Duhul Sfânt, Care este Dumnezeu, de viață făcător.

O, să nu fugi de Duhul Sfânt, să nu fugi de lacrima Lui, poporul Meu, căci cei ce sunt umbriți de Duhul Sfânt sunt ca Dumnezeu și nu mai sunt ca omul, ci sunt supuși Domnului, spre slava Duhului Sfânt. Amin.

Te învăluiesc în Vântul Cel de viață făcător, iar șoapta Lui să te doară de la durerea Lui, și să te lași mereu născut din durerile Duhului Sfânt, Care iarăși naște lumea prin dureri de facere.

O, poporul Meu, Duhul Sfânt Mângâietorul să fie semnul Meu de peste tine, ca să-Mi ușurezi lacrima Mea cea de la om. Semn mare să fii între fiii oamenilor care nu-L iubesc pe Dumnezeu cu trăirea lor, cu jertfa lor cea sfântă, căci viața sfântă este mai mare decât orice jertfă, și nu este jertfă care să se poată măsura cu viața Mea cea sfântă din om, viața care iubește pe Dumnezeu, iubind din om.

Cuvântului Meu de peste tine nu-i aflu mângâiere, căci așa este Dumnezeu; este Duh Sfânt, Care Se face cuvânt, poporul Meu. O, iubește și tu ca Dumnezeu, iubește în tine pe Dumnezeu așa cum este El, căci Eu sunt Cel îndurerat, și nu este sărbătoare mai mare înaintea Mea ca și omul care este așa ca Mine, după chipul și asemănarea Mea, iar lacrima Mea se face cuvânt peste cel ce seamănă cu Mine pe pământ, așteptând cu răbdare odihna Mea și a sa, pentru truda iubirii care așteaptă sub cruce. Amin, amin, amin.

06/19-06-2005